

Димитрие МАНЕВСКИ

"ЗНАЕЊЕТО Е СИЛА, ЗНАЕЊЕТО Е МОЌ",

АМА КОЈ ДА ГО ИСКОРИСТИ?

Неодамна, нашата Вла- да почна нова кампа- ња со која се про- мо- вира образованието. Слушајќи ги сите из- лагања на протаго- нистите и на носите- лите на кампањата, може да се истакне дека станува збор за сосема логична, и слободно може да се каже, потребна кам- пања.

Но, дали токму таа е излезот од опш- тите состојби кои постојат во севкупното македонско образование? Дали таа би ги решила проблемите кои постојат во него?

Секако дека е в ред да се сфати дека образованието е од големо значење за нашата економија, а и за сите сегменти од општеството, но тоа не значи дека доколку сите завршиме факултет и ста- неме доктори на науки ќе бидеме по- среќни и поуспешни. Постојат многу при- мери за земји во светот во кои хиперпро- дукцијата на високообразовани кадри дава сосема спротивни ефекти од оче- куваните (на пример, земјите од Блис- киот Исток).

Немам намера да го потценам зна- чењето на основното и на високото об- разование во целиот овој процес, но би- дејќи како студент најдиректно сум засег- нат од високото образование, би сакал да говорам токму за него.

Она што, според мене, би било вис- тинско решение за тоа како треба да се искористи образованието во полза на економијата и на општеството е изготву- вањето долгорочна стратегија за проду- цирање кадри. Со изготвување на таква стратегија би се избегнал дефицитот, но и суфицитот од одредени кадри.

Сите ние сме сведоци дека со години наназад на одредени факултети постојат исти квоти за упис кои, како по правило, секогаш се надминуваат. За мене не е логично државата 15 години наназад секоја година да има потреба од ист број на кадри во било која област. Овој факт говори токму за немањето стратегија и координација за тоа што на оваа држава како кадар ѝ е потребно.

Втор чекор кој, според мене, би бил

"Односот кој го имате кон младите луѓе во државата придонесува во Македонија да постојат огромен број млади, кои сè уште ја живеат својата трета деценија, а се чувствуваат немотивирани, немоќни и апатични како да се во деветтата".

**Џилиен Миловановиќ,
амбасадорка
на САД во РМ**

логична последица на првиот, а во одредена мерка би бил и предуслов за негово остварување, е напуштањето на досегашниот систем на кофинансирање. Доколку државата навистина се залага за стимулирање на приватниот сектор, тогаш во ниедна област, па ни во образованието, не би требало

**ПОДОБРО Е ДА СЕ
ПРОКОЦКА
МЛАДОСТА, ОТКОЛУ
НИШТО ДА НЕ СЕ
НАПРАВИ СО НЕА!
ЖОРЖ КУРТЕЛИН**

да го дискриминира. За мене е дис- криминација тоа што државните квоти секогаш се поврзани со државните фа- култети. Градењето систем во кој сите факултети би биле еднакви и би апли- цирале кај Владата за да добијат ко- финансирање за студиите кои ги нудат би бил многу поправеден и би понудил многу поголема конкуренција, а со тоа и квалитет. Државата би имала прет- става во кои области ѝ се потребни кадри и во колкав обем, и аналогно на тоа би нудела одредени квоти за ко- финансирање до кои сите факултети рамноправно би конкурирале.

Со ова не само што би се поттикнала конкурентноста и би се подигнал ква- литетот на образованието, туку би се промениле голем број околности и состојби кои се црна дамка на сегаш- ното образование. Тука, пред сè, мислам на непотизмот и корупцијата кои по- стојат при запишувањето на факултетите, на прениските стандарди кои се прак- тичуваат на некои факултети во поглед на знаењето, на неадекватните услови за одржување наставата кои, исто така, се секојдневие во поголемиот број обра- зовни институции и ред други аспекти, кои секој кој поминал низ образовниот систем ги почувствувал на своја кожа.

Сепак, можеби дел во кој најмногу треба да се направат промени е одно- сот на државата кон младите кадри. Ова е проблем за кој одамна се зборува, а како илустрација за состојбите ќе си дадам за право да цитирам еден мал дел од предавањето на американската амбасадорка Џилиен Миловановиќ, која кажа: "Односот кој го имате кон мла- дите луѓе во државата придонесува во Македонија да постојат огромен број млади, кои сè уште ја живеат својата трета деценија, а се чувствуваат немо- тивирани, немоќни и апатични како да се во деветтата".

Мотивирајте нè господо! Искорис- тете ја нашата сила и енергија. Не нè ставајте во ситуација својата земја да ја гледаме како свој затвор и своја тажна судбина, дајте ни шанса сами да го про- биеме својот пат и да ја најдеме својата среќа. Само тоа го бараме!